

Detta är mitt tygskåp och det är faktiskt sant – jag har nästan bara blåa tyger. Visst är man enkelspårig, men det är nu en gång så. Överst alla blårutiga förningsdukar, i mitten hemfärgade enfärgade blåa och mina blå- och vitprickiga. Andra hyllan blårutiga, i mitten blåmönstrade lapptäckstyger från USA, och mina blårandiga. Tredje hyllan mera blårandigt och en blå rulle stjärnbolstervar, olika blåtryck från Holland, Österrike och Ungern och småbitar med blåmönstrade tyger. Nedersta hyllan lite större stycken blåmönstrade tyger bland annat från Ljungbergs, och slutligen blårandiga bolstervar. För att ingen skall kunna kika in genom det gamla skolskåpets glasdörrar har jag satt tyger från Afrika till vänster och till höger tyger från Japan. Folk bekymrar sig för att man har många tyger utan att veta exakt vad de skall användas till. Jag har ofta predikat att det gör inget, det kan vara bra att ha och man måste inte sy något av det. Man kan ha det som underlag för sin fantasi – när man ser tygerna så kan man planera och drömma om vad man skulle kunna sy och det blir olika olika dagar beroende på hur man mår och vad som för tillfället faller en i hägen.

För mig är det nästan alltid så att det är lapptäcken jag skall sy av tygerna. Dessa fantasilapptäcken är nästan de allra finaste. Sedan jag en gång på Stockholmståget blev bestulen på ett av mig nästan färdigt, handsytt, helblått niolappställe, har jag kommit av mig. Jag syr och planerar mest i fantasin. Men man behöver stoff att väva sina drömmar av och då är ett tygskåp inte så dumt att ha.

Mina blåa tyger är min bästa pensionsförsäkring, att sy av tygerna ger garanterad sysselsättning.

Dessa blåtryck från gamla Östeuropa, så fantastiska de är. De nämner en bild ur en bok som heter *Blaudruckhandwerk in Ungarn* skriven av Ottó Domonkos. Tanter som köper tyg på marknaden. Véménd av blåtryckaren Ference Mú er från Bátoraszék.

